

DE REIS NAAR DE VRIJHEID

Ik voelde geen spijt. Natuurlijk waren er mensen die ik zou missen. Maar het verlangen naar rust, naar een leven waarin ik simpelweg mezelf kon zijn, woog zwaarder. Deze stad had mij geleerd te overleven. Maar nu moest ik leren leven. Daarvoor moest ik vertrekken. Ik vertrok naar het onbekende. Alles achterlatend maar met een mooi vooruitzicht van alles wat nog zou komen. Het was geen vlucht, vertelde ik mijzelf. Het was een keuze voor vrijheid. Ik wilde leven zoals de bomen, alleen maar bestaan.

Ik reed met mijn oude tweedehandse Opel. De wagen was al jaren mijn trouwe metgezel, hoewel hij niet altijd even betrouwbaar was. Hij zou mij toch ver brengen.

Het plan was om vanuit Antwerpen naar het zuiden te rijden, via Bordeaux met als eindbestemming Pamplona in Spanje. Het zou een lange vermoeiende rit worden, maar ik had er zin in. Zo'n dertienhonderd kilometer over de rechte wegen in de Franse en Spaanse landschappen.

In Bordeaux zou ik een tussenstop maken om de stad in mij op te nemen en daarna verder door naar de Spaanse grens. De rit zelf zou ongeveer dertien uur duren, dit zou mijn Opel nog wel zonder mankementen kunnen volbrengen.

Met het eerste ochtendlicht verliet ik mijn woonplaats.

De eerste uren gingen voorspoedig.

De kilometers slokten mij op. Via Reims reed ik langzaam het hart van Frankrijk binnen.

De snelweg was relatief leeg en het landschap veranderde langzaam van het vlakke platteland naar de glooiende heuvels van Frankrijk. Ik voelde mij goed. De open ramen gaven mij een gevoel van vrijheid.

Aanvankelijk voelde het als vrijheid, maar naarmate de uren verstreken, veranderde het ritme van rijden in iets monotons.

De snelweg werd een eindeloze grijze band die nergens heen leek te leiden. Een radio had ik niet meer in mijn wagen, die had het begeven.

Dus het enige geluid was het gebrom van de motor en af en toe een zucht van mezelf, tegen de stilte.

De eenzaamheid begon te knagen. Ik reed alleen, al uren, met niets dan mijn gedachten als gezelschap en die waren niet altijd vriendelijk.

Oude herinneringen staken hun kop op, mensen die ik ooit gekend had. Soms sprak ik een zin hardop, gewoon om de stilte te doorbreken.

‘Daar rijden we weer,’ zei ik toen ik Poitiers naderde. Niemand antwoordde.

Net voorbij Niort, ergens op een rechte strook asfalt, zag ik het.

Een kleine Ford die op de pechstrook stond, met de neus tegen een vangrail gedrukt. Er stond een jonge vrouw naast het wrak, zichtbaar geschrokken maar ongedeerd. Haar arm zwaaide in de lucht. Ik minderde snelheid en stopte enkele meters verderop. Ze vertelde mij, met bibberende stem, dat een vrachtwagen haar afsneed en ze in paniek was afgeweken. Ik bood haar water aan uit mijn oude koelbox. Lauw, maar beter dan niets. Ik bleef bij haar tot de hulpdiensten arriveerden. Ze heette Clara en bedankte mij met een snelle kus op mijn wang, voordat ze werd overgenomen door het ambulancepersoneel. Ik keek nog even toe, knikte haar toe en reed weer verder. De volgende kilometers voelden iets minder leeg.

In Bordeaux maakte ik een korte stop, genoeg om nog wat frisse lucht te happen en een tijdje door de straten te slenteren. Ik liep langs de charmante gebouwen en de rivier die door de stad loopt. Veel tijd kon ik niet verliezen in de stad. Ik moest mijn weg naar Pamplona verderzetten.

Bij het laatste stuk begon ik de vermoeidheid te voelen. Ik bleef wel positief en hoopvol. Dit was een avontuur en ik was er bijna.

Toen ik Pamplona binnenreed voelde dit dan ook als een overwinning.